

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 stycznia 2013 r.,
sprawy **B. G.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 22 maja 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 23 listopada 2011 r.

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K.,
Kancelaria Adwokacka, kwotę 442,80 zł, w tym 23% podatku VAT,
za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 r., uznał B. G. za winnego czynów popełnionych w warunkach art. 64 § 1 k.k., to jest:

- I. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przez to, że w dniu 5 czerwca 2009 r. w S. w pensjonacie /.../, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch telewizorów LCD m-ki Samsung o łącznej

- wartości 2.958 zł, czym działał na szkodę S. G. – H. i R. . i na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- II. czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegającego na tym, że oskarżony w dniu 3 grudnia 2009 r. podczas rozpoznawania w Areszcie Śledczym w J. wniosku o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej, zagroził Dyrektorowi tego aresztu R. K. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa zabójstwa, wywołując u niego uzasadnioną obawę spełnienia tej groźby i na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył karę miesiąca pozbawienia wolności,
- III. czynów wypełniających dyspozycję art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., opisanych w ten sposób, że:
- a) w dniu 30 listopada 2009 r. w J. podczas rozmowy z wychowawcą Aresztu Śledczego J. S. znieważył go podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe,
- b) w dniu 3 grudnia 2009 r. w J. podczas rozmowy z wychowawcą Aresztu Śledczego M. K. znieważył go podczas i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe,
- i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył karę miesiąca pozbawienia wolności.

Następnie Sąd na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności i zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli: prokurator, obrońca oskarżonego i sam oskarżony.

Prokurator zarzucił rażąco niesprawiedliwość (łagodność) kary wymierzonej za czyny z pkt II i III oraz kary łącznej, po czym wniósł o ich podwyższenie.

Obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania w postaci art. 167, 169 § 2 w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5, 98 § 1 w zw. z art. 6 k.p.k., a następnie – art. 174 w zw. z art. 143 § 1 pkt 2 oraz art. 393 § 1 k.p.k., dalej – art. 4, 7 i 5 § 2 k.p.k., znów 4, 7 i 174 k.p.k., a także obrazę prawa materialnego w postaci art. 226 § 1 k.k., po czym wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i obrazę szeregu przepisów postępowania, a następnie wniósł o uniewinnienie.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że podwyższył kary za czyny z pkt II i III do 3 miesięcy pozbawienia wolności (za każdy z nich) oraz orzekł karę łączną roku pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, zarzucając:

„rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

- I. naruszenie zasady bezpośredniości oraz art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez nieuzasadnioną akceptację stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie oddalenia wniosków dowodowych oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadków: /.../, na okoliczność ich spotkania z oskarżonym w dniu 5 czerwca 2009 r. w W., pomimo że przedmiotowa kwestia miała istotne znaczenie dla weryfikacji wyjaśnień oskarżonego B. G. i w konsekwencji ustalenia jego odpowiedzialności za czyn opisany w pkt I wyroku Sądu Rejonowego, albowiem potwierdzenie obecności oskarżonego w przedmiotowym dniu w W. przez świadków, wykluczało możliwość popełnienia przez niego przestępstwa kradzieży na terenie S.
- II. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nieuzasadnioną akceptację przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie czynu przypisanego w pkt I wyroku Sądu Rejonowego, nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięcie powstałych w sprawie wątpliwości na jego niekorzyść, co w konsekwencji skutkowało nieuzasadnionym przypisaniem oskarżonemu B. G. sprawstwa w zakresie zarzuconego mu czynu z art. 278 § 1 k.k.,
- III. art. 174 k.p.k. oraz art. 3.9.3. § 1 k.p.k., poprzez niedozwolone zastąpienie wyjaśnień oskarżonego treścią wniosków, obrazujących jego ukaranie dyscyplinarne w dniu 1 oraz 3 grudnia 2009 r., sporządzonych przez funkcjonariuszy Aresztu Śledczego z pominięciem wymogów proceduralnych i w konsekwencji niesłuszne nadanie zapisom w tych dokumentach

zawartych waloru dowodu z wyjaśnień oskarżonego, na podstawie którego Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że sam oskarżony przyznał się do wypowiedzenia zniewag pod adresem J. S. i M. K.,

IV. art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez nieuzasadnioną akceptację dokonanej przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych w pkt II i III wyroku Sądu Rejonowego, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego B. G., zeznań pokrzywdzonych /.../, zeznań świadków-funkcjonariuszy Aresztu Śledczego oraz dowodu z dokumentów, obrazujących ukaranie dyscyplinarne oskarżonego, a także poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego w zakresie, w jakim wskazani przez pokrzywdzonych świadkowie nie potwierdzili ich relacji, a także pominięcie, jako nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zeznań świadków obrony, którzy przebywając w celach sąsiednich mieli możliwość obserwacji zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonych i zaprzeczyli wypowiedzianemu pod ich adresem przez oskarżonego jakimkolwiek zniewag,

V. art. 193 k.p.k. i art. 170 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii, na okoliczność ustalenia czy ewentualne działanie oskarżonego mogło stanowić wynik jego silnego wzburzenia i w tym zakresie odstąpienie od wydania postanowienia w przedmiocie rozstrzygnięcia zgłoszonego przez oskarżonego wniosku”

a w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów,

VI. „niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej, orzeczonych w pkt I ppkt 1- 3 wyroku Sądu Okręgowego, wyrażającą się w ich surowości.”

W kasacji obrońca wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie z uwagi na jej oczywistą bezzasadność. Odnosząc się do zarzutów należy stwierdzić, że:

Ad I) twierdzenie o „nieuzasadnionej akceptacji” przez Sąd Okręgowy decyzji Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosków dowodowych oskarżonego

zmierzających do przesłuchania w charakterze świadków /.../, mija się z prawdą. Sąd odwoławczy odniósł się do analogicznego zarzutu zawartego w apelacji (zob. s. 6 – 7 motywów tego Sądu). Jeżeli natomiast obrońcy chodziło o to, że argumenty Sądu Okręgowego uchybiały dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. ze względu na brak ich zakotwiczenia w zasadach doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, to odesłać należy skarżącego do wagi tych argumentów. Tu przypomnieć tylko można treść zeznań pokrzywdzonego, wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego, w których wskazywał, że w dniu 5 czerwca 2009 r. był w różnych miejscach, ale nie w W. oraz czas dzielący datę czynu od daty sformułowania wniosków dowodowych i możliwość, a właściwie brak możliwości, ze względu na upływ czasu od zdarzenia, złożenia miarodajnych zeznań przez wskazane osoby.

Ad II) zarzut ten stanowi jedynie polemikę z oceną Sądu odwoławczego, a zarazem jest próbą podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji. W kasacji pomija się ponadto, że żaden z Sądów nie powziął wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., a następnie nie dokonywał zabiegu ich tłumaczenia na niekorzyść oskarżonego. Wątpliwości obrońcy nie mieszczą się w ramach dyspozycji wskazanego przepisu.

Ad III) wbrew tezie kasacji nie doszło do zaakceptowania przez Sąd Okręgowy niedopuszczalnego przez art. 174 k.p.k. zastąpienia treści wyjaśnień oskarżonego zapisami zawartymi we wnioskach o ukaranie więźnia. Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że dokumenty te nie stanowiły pism, zapisów lub notatek służbowych określonych w art. 174 k.p.k. Są to dokumenty odzwierciedlające procedurę postępowania ; potwierdzają fakt jej zachowania. Treści zawarte w tych dokumentach podlegają natomiast swobodnej ocenie Sądu orzekającego w konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadków, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. „Zastępowanie” z art. 174 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy sąd pomija treść wyjaśnień lub zeznań, posiłkując się wyłącznie pismami, zapiskami lub notatkami urzędowymi, do czego tu przecież nie doszło.

Ad IV) zarzut ten, analogicznie jak z pkt II, jest w istocie ukrytym niedopuszczalnym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, zmierzającym do wymuszenia kontroli ich trafności. Dowodzi tego również uzasadnienie zarzutu, zawierające polemikę z ocenami nie tylko Sądu odwoławczego, ale przede wszystkim – Sądu I instancji

Ad V) warunkiem uwzględnienia kasacji jest wykazanie w niej, że doszło do **rażącego** naruszenia prawa, które mogło mieć **istotny** wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k. – podkr. – SN). Skarga nie spełnia tych wymogów. Ponadto, „silne wzburzenie” należy do znamion czynu, ale z art. 148 § 4 k.p.k., a więc tylko przy zarzucie jego dokonania istnieje obowiązek wykazania tych znamion, (i to niekoniecznie przy pomocy biegłego).

Ad VI) przepis art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. wyklucza możliwość oparcia kasacji na zarzucie rażącej niewspółmierności kary. Dlatego jako niedopuszczalny, nie podlega rozpoznaniu.

Z wszystkich przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.